

מ"ת 59384/12/16 - מדינת ישראל נגד פאוזי משהראוי, סעיד משהראוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 59384-12-16 מדינת ישראל נ' משהראוי(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. פאוזי משהראוי (עציר) 2. סעיד משהראוי (עציר)

החלטה

החלטה זו עוסקת בבחינת האפשרות להעדיף תנאים שפגיעתם בחירות המשיבים פחותה, על פני הותרתם במעצר מאחורי סורג ובריח.

רקע

1. כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של כליאת שווא, לפי סעיפים 377 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); סחיטה בכוח, לפי סעיפים 427 ו-29 לחוק; פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 334 ו-29 לחוק ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, המשיב 1 הוא בעליו של בית העסק "השטיפה של בינו". המשיב 2 והמתלון עובדים בעסק ואחר בשם אחמד מנהל אותו (להלן: "**אחמד**").

ביום 19.12.16, ניקו המתלון ועובד נוסף רכב מסוג ג'יפ. במהלך ניקוי הרכב, נטלו ממנו השניים שטר של 20 ₪, ללא רשות. לאחר בירור שערך אחמד, סבר כי המתלון גנב את הכסף ויידע את המשיב 1 בנושא. המשיב 1 ואחמד הורו למתלון להיכנס לחדר שנמצא ליד רחבת השטיפה, סגרו את הדלת והמשיב 1 נשאר עמו לבד בחדר. המשיב 1 פנה למתלון ואמר לו "**אתה יודע אני לא עובד בשטיפה, העבודה שלי היא לקחת כסף מאנשים שחייבים כסף**" ומיד לאחר מכן הכה את המתלון בפניו במכת אגרופ. המתלון נפל על המיטה שבחדר. בעודו שכוב על המיטה, תפס המשיב 1 בגרונו ובידו השניה הכה אותו באגרופים בחזהו ובראשו. בשלב מסוים, נכנסו אחמד והמשיב 2 לחדר. אחמד יצא והמשיבים נותרו בחדר עם המתלון. המשיבים הכו את המתלון באגרופיהם, המשיב 2 הכה אותו אף במוט ברזל בכל חלקי גופו, תוך שהם מאיימים עליו כי אם לא ישיב למשיב 2 סכום של 1,000 ₪ אשר לוהה ממנו וישלם לבעל הרכב סכום של 5,000 ₪, כפיצוי בתואנת שווא כי גנב ממנו 3,000 ₪ - הוא לא ייצא מן החדר. כן איימו המשיבים על המתלון כי בעל הרכב ינעל אותו בתא המטען ואף אחד לא ימצא אותו.

בשעה 12:56 או בסמוך לכך, אפשרו המשיבים למתלון לצאת לשירותים לשטוף את פניו. משיצא המתלון מהשירותים, הורו לו לשוב לחדר והמתלון עשה כן. המשיבים חזרו אף הם לחדר ונעלו את הדלת. מששב המתלון והכחיש כי גנב כסף מהרכב, שבו והכו אותו באמצעות המוט, בכל חלקי גופו ודרשו ממנו להתפשט על מנת

לחפש על גופו את הכסף שנגנב.

בשלב מסוים, שוחח המתלון עם בנו וביקש ממנו להגיע למקום על מנת להביא למשיבים את הכסף שדרשו. הבן הגיע והעביר למשיב 2 סכום של 1,000 ₪ כהחזר להלוואה שנטל ממנו המתלון והמשיב 2 איים עליו כי אם לא ישלם את סכום נוסף של 5,000 ₪, הם יעבירו לבעלי הרכב את כתובתו של המתלון והללו ימצאו אותו ויהרגו אותו. לאחר מכן, המשיבים התירו למתלון לצאת מן החדר ובהמשך, בהיותו אחוז אימה, הגיע בן המתלון לבית העסק בשנית והעביר להם סכום נוסף של 5,000 ₪.

כאשר הגיעו השוטרים לבית העסק על מנת לעכב את המשיבים לחקירה, סירבו הללו להצביע על מכשיר ה-DVD של בית העסק וטענו בכזב כי המכשיר נתפס כבר בידי המשטרה.

כתוצאה ממעשי המשיבים, נגרמו למתלון חבלה בעין ימין, כאבים בצלעות ובברכיים.

3. ביום 6.2.17, נקבע כי חומר החקירה שהצטבר כנגד המשיבים, מקים תשתית ראייתית לכאורית שיש בה את העוצמה הנדרשת לשם הרשעתם בעבירות המיוחסות להם. עוד נקבע כי קיימת עילת מעצר כנגד המשיבים, המבוססת על המסוכנות הנשקפת מהם לבטחון הציבור ועל חשש ממשי לשיבוש הליכים מצדם, לאור ניסיונם להסתיר ראיות מהשוטרים ואף קיים חשש כי ינסו להשפיע על עדים, שעה שנסיונות המעשה מלמדות כי הם אינם בוחלים בהטלת אימה ופחד על סביבתם. בית המשפט הוסיף וקבע כי המסוכנות הנשקפת מהמשיבים מועצמת מחמת עברם הפלילי הכולל עבירות אלימות, סבר כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהם באמצעות חלופת מעצר והורה על מעצרים עד לתום ההליכים בעניינם.

4. במסגרת ערר שהוגש על החלטה זו, נקבע כי יש מקום לעריכת תסקיר בעניינם של המשיבים, מבלי לקבוע מסמרות כלשהן בנוגע לאפשרות שחרורם לחלופת מעצר, או למעצר בפיקוח אלקטרוני (ר' בש"פ 1575/17 משהראוי נ' מדינת ישראל (5.3.17)).

5. שירות המבחן ממליץ על העברת המשיבים לחלופת מעצר ביתית, בפיקוח בני משפחתם. כן ממליץ שירות המבחן על הטלת צו פיקוח מעצרים על המשיבים, למשך 6 חודשים.

אשר למשיב 1, שירות המבחן התרשם כי התנהלותו הכוחנית נובעת מצרכי חיזוק וריצוי בני משפחתו, לצד צורך בתחושת חיזוק ליכולותיו הגבריות וקושי בבקרה עצמית ושיקול דעת. שירות המבחן סבור כי במצבים רגשיים ומורכבים, עלול המשיב לפעול באופן בעייתי ופורץ גבולות, מבלי שהוא מכיר בבעייתיות שבכך. לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי מדובר במעצרו הראשון של המשיב וכי יש לכך השפעה ניכרת על המסוכנות הנשקפת ממנו. כן התרשם שירות המבחן כי למשיב יכולת תפקוד והסתגלות טובה למסגרות ולגבולות חיצוניים ותחושת מחויבות כלפי משפחתו. משכלול נתונים אלו, מצא שירות המבחן כי נשקפת מהמשיב מסוכנות ברמה בינונית. עוד צוין, כי משיחה שנערכה עם המתלון, עלה שנעשה ניסיון להשפיע על תלונתו כנגד המשיבים.

שירות המבחן הוסיף ובחן את המפקחים שהוצעו מטעם המשיב והתרשם כי הם מכירים בסיכון הנשקף ממנו ובנסיונות שהובילו להסתבכותו וכי יש ביכולתם להוות גורמים סמכותיים ומציבי גבול כלפיו וכן כי המשיב יענה לסמכותם. שירות המבחן סבור כי אין בפיקוח האלקטרוני משום תוספת משמעותית לעניין הפחתת הסיכון הנשקף מהמשיב.

6. אשר למשיב 2, שירות המבחן התרשם מעברו הפלילי ומהנסיבות אשר הובילו להסתבכותו ומצא כי הוא נוטה לפעול באופן אימפולסיבי ואלים במצבי לחץ ואף מחזיק בעמדות המעניקות לגיטימציה לאלומות במצבים מסוימים. שירות המבחן מעריך כי קיים סיכון להתנהלות אלימה מצד המשיב גם בהקשר של תפיסת תפקידו המשפחתי כמגן ואחראי על אחיו - המשיב 1. לצד זאת, התרשם שירות המבחן מיכולותיו הקוגניטיביות והתפקודיות של המשיב וכן מיכולתו להסתגל למסגרות ולגבולות חיצוניים. מכל אלו, מתרשם שירות המבחן כי נשקפת מהמשיב מסוכנות ברמה בינונית.

שירות המבחן הוסיף ובחן את המפקחים המוצעים מטעמו של המשיב וציין כי הם הביעו אכזבה מנסיבות מעצרו והתנהגותו, אשר פגעה, לשיטתם, גם בו וגם בבני המשפחה וניכר כי הם מודעים לנטייתו לפעול בנוקשות מתוך סף תסכול נמוך. שירות המבחן סבור כי למפקחים המוצעים יש גישה ביקורתית ומציאותית כלפי המשיב וכי שוררים ביניהם יחסי הערכה וכבוד הדדי, שאותם יימנע המשיב מלהפר. כן התרשם שירות המבחן מגישתם הרצינית לתפקיד הפיקוח ולכן המליץ על השמתם כמפקחים במסגרת תנאי שחרורו של המשיב.

תמצית טענות הצדדים

7. המבקשת עותרת למעצר המשיבים עד לתום ההליכים בעניינם. המבקשת מדגישה את חומרת המעשים המיוחסים למשיבים, את האכזריות שבהם וכן את החשש מפני שיבוש הליכי משפט, המצביע, לשיטתה, על כך שלא ניתן לייחס למשיבים את מידת האמון הנדרשת לשם העדפת תנאים שפגיעתם בחירותם פחותה. המבקשת מוסיפה ומדגישה, כי המשיבים ביצעו את מעשי האלימות המיוחסים להם, לכאורה, אך משום שחשדו כי המתלונן גנב סכום פעוט של 20 ₪ ולאחר מכן הוסיפו ועינו אותו במשך כשעתיים, בניסיון להוציא ממנו כספים אחרים שאינם קשורים ישירות לסכום שנגנב, לכאורה. המבקשת סבורה כי נסיבות אלו מצביעות על מסוכנות רבתי אשר איננה ניתנת לאיון באמצעות חלופת מעצר. עוד מפנה המבקשת לעברם הפלילי של המשיבים. למשיב 1 הרשעה קודמת משנת 2011 בגין עבירות דומות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כליאת שווא והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. למשיב 2 חמש הרשעות קודמות בעבירות איומים, אלימות, רכוש ותקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. הרשעתו האחרונה של המשיב 2, היא משנת 2012. המבקשת הוסיפה וטענה, כי תסקירי שירות המבחן מלמדים שבמקרים רגשיים, או מורכבים, עלולים המשיבים לפעול באופן פורץ גבולות מבלי להכיר בבעייתיות שבכך. המבקשת סבורה כי בהתחשב במועדות המשיבים ובנטייתם לפעול באופן אלים במצבי דחק, כהתרשמות שירות המבחן, אין די בכבוד השורר בין המפקחים לבינם, כדי איון המסוכנות הנשקפת מהם.

8. המשיבים, מנגד, טוענים כי ראוי להעדיף תנאים שפגיעתם בחירותם פחותה, כמצוות המחוקק. המשיבים מדגישים את התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינם ומפנים להחלטת בית המשפט העליון הנזכרת, ממנה עולה, לשיטתם, כי ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעות שחרורם למעצר בית. המשיבים מוסיפים ומדגישים כי המפקחים שהוצעו מטעמם נמצאו כראויים ואפקטיביים ביותר. הסנגורית הפנתה לעברם הפלילי של המשיבים וטענה כי הוא ישן ואין לזקפו לחובתם. אשר לנסיבות המעשה, הפנתה הסנגורית לכתב האישום, ממנו עולה, לשיטתה, כי המשיב הוחזק במשך כ- 40 דקות בלבד ושחרר עוד בטרם שולמו דמי הסחיטה, לכאורה. עוד נטען, לענין עבירת השיבוש, כי בנו של המתלונן הוא שפנה למשיבים בבקשה כי לא יחשפו את המצלמות לפני השוטרים, על מנת למנוע מהם מלהבחין בגניבתו.

דין והכרעה

9. בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, כפי שנקבע בעניינם של המשיבים בבש"פ 1575/17 הנ"ל, גדר המחלוקת נעוץ בבחינת האפשרות להורות על חלופת מעצר. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, בתסקירי שירות המבחן, בהחלטת בית המשפט העליון ולאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות הצריכות לעניין - נחה דעתי כי יש להורות על מעצר המשיבים עד לתום ההליכים בעניינם. התרשמתי כי המסוכנות הנשקפת מהמשיבים אינה ניתנת לאיון על ידי חלופת המעצר המוצעת ובמיוחד כך בשלב זה של ההליך, לאור נסיבות עבירת השיבוש המיוחסת להם והאפשרות להשפעה על המתלונן ובנו. שוכנעתי כי לאור נסיבות המעשה, עברם הפלילי של המשיבים ומאפייני אישיותם הנלמדים מתסקירי שירות המבחן, קיים קושי לייחס להם את מידת האמון הנדרשת לשם העדפת תנאים שפגיעתם בחירותם פחותה.

10. ככלל, מסוכנותו של הנאשם נבחנת על פי נסיבות "המעשה והעושה" והיא מחייבת בחינתם של שני היבטים. האחד, האם המעשה לכשעצמו ובנסיבותיו, מלמד על מועדות הנאשם, על אופי אלים, או על כך שהנאשם עלול לחזור על מעשים דומים. השני, האם לנוכח אופיו, אישיותו או תכונותיו של העושה נשקפת ממנו סכנה לציבור (ר' בש"פ 6700/04 **מדינת ישראל נ' גרה** (19.7.04); בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96)).

רק אם צלח הנאשם את השלב הראשון שבבחינת חלופת מעצר, פונה בית המשפט לשלב השני, בו נבחנות חלופות מעצר קונקרטיות ומידת יכולת הגשמתן את תכלית המעצר (ר' בש"פ 3002/06 **סעאידה נ' מדינת ישראל** (17.4.2006); בש"פ 9109/09 **אבו זייד נ' מדינת ישראל** (24.11.2009)).

11. בהתאמת הדברים לעניינם של המשיבים; מסוכנותם נלמדת, בראש ובראשונה, מנסיבות העבירות המיוחסות להם (ר' בש"פ 8105/12 **מדינת ישראל נ' אבו סרחאן** (18.11.12)). מחומר החקירה ומנסיבות כתב האישום, עולה כי המשיבים חשדו שהמתלונן גנב סכום פעוט מרכב שנוקה על ידו. המשיבים כלאו את המתלונן, הכוהו קשות, באופן חוזר ונשנה ואף באמצעות מוט ברזל, על מנת לסחוט ממנו סכומי כסף ניכרים. המשיבים הטילו אימה בלב המתלונן ובנו ואף בקשו לשבש את הליכי המשפט, באמצעות הסתרת מכשיר הקלטת המצלמות שבמקום. מתסקירי שירות המבחן עולה כי המשיבים אף ניסו להשפיע על המתלונן ולמנוע ממנו מלהתלונן כנגדם. נסיבות לכאוריות אלו מלמדות, אפוא, על התנהלות עבריינית של ממש, על נקיטה באלימות קשה כאמצעי לפתרון קונפליקטים וכן על ניסיון למנוע מלחשוף את הראיות העלולות לסייע בהפללת המשיבים.

נסיבות לכאוריות אלו, המאופיינות במעשי אלימות ושימוש בנשק קר, מלמדות, לכשעצמן, על מסוכנות משמעותית שראוי לעצור בגינה (ר' הוראת סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"); בש"פ 8105/12 **מדינת ישראל נ' אבו סרחאן** (18.11.12); בש"פ 5443/03 **לובאניני מדינת ישראל** (26.6.03); בש"פ 8534/07 **איבגי נ' מדינת ישראל** (23.10.07); בש"פ 6511/08 **אבובכרה נ' מדינת ישראל** (27.8.08)).

12. המסוכנות המיוחסת למשיבים אף מועצמת לנוכח נסיבות העושה בעניינם. אשר למשיב 1, שירות המבחן התרשם כי התנהלותו הכוחנית נובעת מצרכי חיזוק וריצוי בני משפחתו ומצורך בתחושת חיזוק ליכולותיו הגבריות, באופן המגביר התנהלות פורצת גבולות, כוחניות וקושי בבקרה עצמית ושיקול דעת. שירות המבחן סבור כי במצבים רגשיים ומורכבים, עלול המשיב 1 לפעול באופן בעייתי ופורץ גבולות, מבלי שהוא מכיר בבעייתיות שבכך. בנוסף, למשיב 1 עבר פלילי הכולל הרשעה בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כליאת שוא והפרעה

לשוטר במילוי תפקידו, משנת 2011.

עבירות אלו דומות להפליא לאלו המיוחסות למשיב כעת.

אשר למשיב 2, שירות המבחן התרשם כי הוא נוטה לפעול באופן אימפולסיבי ואלים במצבי לחץ ואף מחזיק בעמדות המעניקות לגיטימציה לאללימות במצבים מסוימים. שירות המבחן מעריך כי קיים סיכון להתנהלות אלימה גם בהקשר של תפיסת תפקידו המשפחתי כמגן ואחראי על אחיו. עברו הפלילי של המשיב 2 כולל 5 הרשעות קודמות, האחרונה מביניהן משנת 2012 ובה הורשע המשיב בעבירות של איומים, תקיפה (ריבוי עבירות), היזק לרכוש במזיד וגניבה. כן הורשע המשיב, בעבר, בעבירות של איומים (ריבוי עבירות), עבירות מס, תקיפת עובד ציבור, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור וגניבה. ההתרשמות שירות המבחן משני המשיבים היא כי נשקפת מהם מסוכנות ברמה בינונית.

13. סבורני כי עיון במכלול התרשמויות שירות המבחן, מצביע על קושי לאמץ את המלצותיו הסופיות. בבחינת נסיבות המעשה והעושים בעניינם של המשיבים, התרשמתי כי נשקפת מהם מסוכנות משמעותית לבטחון הציבור ובכללו המתלונן ואף קיים חשש בלתי מבוטל להישנות התנהגות פורצת גבול ואף אלימה מצדם. זאת, לאור חומרת המעשים המיוחסים להם, המניעים שהובילו אותם לביצוע העבירות, נטייתם לבחור בפתרונות אלימים כמענה למצבי דחק ועברם הפלילי הכולל עבירות דומות לאלו המיוחסות להם בכתב האישום (השווה: בש"פ 7038/09 אבו אסעד נ' מדינת ישראל (14.9.2009)).

14. מעשי השיבוש המיוחסים למשיבים, לכשעצמם, מגבשים קושי לייחס להם את מידת האמון הדרושה לשם העדפת חלופת מעצר. העדפת תנאים שפגיעתם בחירות הנאשם פחותה, מהווה מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט, בגדרה מתחייב המשוחרר לעמוד בתנאים מגבילים, חלף הותרו במאסר. לכן, שאלת השחרור לחלופת מעצר קשורה בחוזקה ליכולת בית המשפט ליתן בנאשם אמון. המפקחים האנושיים, הערבויות הכספיות, או האיזוק האלקטרוני, אינם אלא "חישוקים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו" (ר' בש"פ 9854/06 עאטיאס נ' מדינת ישראל (13.12.2006); בש"פ 352/11 איאסי ברי נ' מדינת ישראל (25.1.2011)).

בנסיבות אלו, שוכנעתי כי לא ניתן להורות על שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר בית מלא, כבקשתם.

15. סבורני כי גם הליכת כבדת דרך נוספת לקראת המשיבים, באמצעות חישוק חלופת המעצר בעניינם, לא תצליח ולא ניתן להורות על מעצרם בפיקוח אלקטרוני. על העבירות המיוחסות למשיבים חלה הוראת סעיף 22ב(ב) (לחוק המעצרים, המורה כי אין להיזקק למעצר בפיקוח אלקטרוני בעבירות מסוג זה, אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו, בזו הלשון:

"(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), מצא בית המשפט כי יש לעצור את הנאשם, לא יוטל מעצר בפיקוח אלקטרוני לגבי מי שנאשם בעבירות המפורטות להלן, אלא אם כן שוכנע בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, כי בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותיו המיוחדות של הנאשם, ובכלל זה היותו של הנאשם קטין, ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני:

(1) עבירה מהעבירות המנויות בסעיף 21(א)(1)(ג);"

הוראת סעיף 21(א)(1)(ג), מתייחסת בין היתר ל: "(4) **עבירה שנעשתה באלימות חמורה או באכזריות או תוך שימוש בנשק קר או חם**". יוצא, אפוא, כי שחרור לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני בעבירות כגון דא, מחייב קיומם של טעמים מיוחדים.

16. הדרישה ל"טעמים מיוחדים" בהקשר זה פורשה כנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה, גיל צעיר, עבר נקי, תסקיר חיובי, משך המעצר, עוצמת ראיות נמוכה, מצוקה מיוחדת, נסיבות מקלות הקשורות בדרך שבה נעברה העבירה וצרכי שיקום מיוחדים (ר' בש"פ 5399/16 **מדינת ישראל נ' ג'רבי** (8.7.2016); בש"פ 1997/12 **גמל נ' מדינת ישראל** (14.3.2012); בש"פ 1084/12 בדרה נ' מדינת ישראל (9.2.2012); בש"פ 726/16 **אלחייק נ' מדינת ישראל** (23.2.2016); בש"פ 2472/16 **זיתוני נ' מדינת ישראל** (3.4.16)).

המלצת שירות המבחן לעניין קיומם של מפקחים ראויים, אינה נחשבת כטעם מיוחד (ר' בש"פ 2472/16 הנ"ל).

לא נעלמו מעיני המלצותיו החיוביות של שירות המבחן, כמו גם התרשמותו לפיה מעצרו של המשיב 1 השפיע עליו באופן ניכר וכן התרשמותו כי למשיבים יכולת תפקוד והסתגלות טובה למסגרות ולגבולות חיצוניים ותחושת מחויבות כלפי משפחתם. עם זאת, אינני סבור כי די בנתונים אלו כדי לצמצם את המסוכנות הנשקפת מהמשיבים, את הקושי לייחס להם אמון וכן את החשש כי ישבשו הליכי משפט, לו ישוחררו ממעצר. אציין כי המלצותיו החיוביות של שירות המבחן, מהוות אך אינדיקציה מקצועית שיש להיעזר בה והן אינן כובלות את שיקול דעתו של בית המשפט (ר' בש"פ 4452/15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.6.2015); בש"פ 431/11 **מדינת ישראל נ' מוסטפא** (18.1.2011)). כמו כן, השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשקול לצורך החלטתו, לא בהכרח זהים וחופפים (ר' בש"פ 5309/05 **צמח נ' מדינת ישראל** (29.6.2005)).

17. אין בידי לקבל את טענת הסנגורית לפיה המתלונן, או בנו, הם שביקשו שיסתירו מהמשטרה את סרטוני המצלמות. טענה זו אינה נתמכת בחומר הראיות לכאורה ולא הונחה לפניי כל ראיה לכאורה שיש בה ללמד אחרת מכך.

18. לאור המסוכנות הנשקפת מהמשיבים, החשש כי ישבשו הליכי משפט, עברם הפלילי ומאפייני אישיותם, שוכנעתי כי לעת זו לא ניתן להעדיף חלופת מעצר בעניינם ואני מורה על מעצרו עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ז, 06 אפריל 2017, במעמד הצדדים.